

Dosar Nr. 30/C/2005
Nr. unic 1440/89/2005

- contencios administrativ fiscal-

VU

ROMÂNIA
TRIBUNALUL VASLUI
SENTINȚA CIVILĂ NR. 50 /CA
Ședința publică din 27 martie 2006
PREȘEDINTE : GERGELY NICULINA
GREFIER: MINCIU MARIANA

S-a luat în examinare pronunțarea acțiunii civile formulată de reclamanta S.C., „Ema Grup Construct” SRL Vaslui cu sediul în Vaslui, str. Peneș Curcanu, bl.284, ap.1, parter, județul Vaslui în contradictoriu cu pârâțul Ministerul Finanțelor Publice București- prin Direcția Generală a Finanțelor Publice Vaslui cu sediul în Vaslui, str. Ștefan cel Mare, nr. 56, județul Vaslui, având ca obiect Legea nr. 554/2004.

La apelul nominal făcut la pronunțare au lipsit părțile.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-au verificat actele și lucrările de la dosar, după care;

Dezbaterile din prezenta cauză au avut loc în ședința publică din 20 martie 2006, fiind consemnate în încheierea din aceea zi, care face parte integrantă din prezenta sentință, când la cererea apărătorul reclamantei, pentru a i se da posibilitatea să depună concluzii scrise, s-a amânat pronunțarea cauzei astăzi 27 martie 2006, după care s-a trecut la deliberare conform dispozițiilor art. 256 Cod pr. civilă, dându-se sentința de față.

TRIBUNALUL

Asupra acțiunii în contencios administrativ de față,

Prin cererea formulată pe calea contenciosului administrativ și înregistrat la această instanță la nr. 30/C/2005, reclamanta SC „EMA GRUP CONSTRUCT” S.R.L. Vaslui a chemat în judecată pârâta Ministerul Finanțelor Publice – Direcția Generală a Finanțelor Publice Vaslui solicitând ca, prin hotărârea ce se va da, să se dispună desființarea deciziei nr. 10/18.03.2005 emisă de pârâtă și, în consecință, admiterea contestației în ceea ce privește suma de 256.443.580 lei.

În motivarea cererii reclamanta arată că în perioada 13.10.2003 – 29.10.2003, 20.01.2004, D.G.F.P. Vaslui – Direcția controlului fiscal Vaslui a efectuat un control fiscal la societate în urma căruia a încheiat Proces-verbal de control din data de 30.01.2005 prin care a stabilit că S.C. „Ema Grup Construct” S.R.L. datorează și suma de 256.443.580 lei reprezentând: 40.929.277 lei –

impozit pe profit; 119.252.877 lei – dobânzi aferente; 5.711.824 lei – penalități de întârziere; 21.115.053 lei – T.V.A.; 63.856.496 lei – dobânzi aferente și 5.578.063 lei – penalități de întârziere.

Împotriva acestui proces-verbal reclamanta a formulat contestație care a fost înregistrată sub nr. 5397/04.03.2004 prin care a solicitat exonerarea de la plata sumelor respective.

Prin Decizia nr. 14/31.03.2004 D.G.F.P. Vaslui a dispus suspendarea soluționării contestației până la primirea unei soluții definitive pe latura penală, procedura administrativă urmând a fi reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea.

Cu adresa 5486/05.03.2004, D.G.F.P. Vaslui a înaintat plângere penală pentru efectuarea de cercetări cu privire la legalitatea facturilor înregistrate în evidența contabilă a societății în luna decembrie 1998 pe baza cărora a fost depusă TVA.

Prin Decizia 10/18.03.2005 a fost respinsă ca neîntemeiată contestația formulată pentru suma sus-arătată. Această decizie este nelegală și netemeinică.

Contestă parțial măsurile dispuse de organele de inspecție fiscală în ceea ce privește micsorarea în luna decembrie 1998 a TVA deductibilă cu 21.115.053 lei aferentă facturilor nr. 7323560/26.08.1998 și nr. 0345700/24.11.1998 cu dobânzile și penalitățile aferente și a impozitului pe profit aferent anului 1998 în sumă de 40.929.271 lei cu dobânzile și penalitățile aferente.

În mod neîntemeiat, prin decizia 10/2005 se reține că societatea nu putea beneficia de dreptul de deducere a TVA înscrisă în facturile fiscale de aprovizionare menționate, pe considerentul că nu sunt completate rubricile cu privire la sediul, contul și banca furnizorului și cele privind expediția cu numele delegatului, cartea de identitate a acestuia, mijlocul de transport, data expediției, ora și semnătura.

În soluționarea contestației nu s-a avut în vedere declarația asociatului societății în perioada respectivă, Grasu Viorel, din care rezultă că el a ridicat materialele de construcție și a efectuat plata către societățile respective, deci lipsurile din rubricile privind expediția au fost complinite.

În plus, cercetările penale efectuate în cauză nu au relatat încălcări ale dispozițiilor legale în materie, motiv pentru care s-a dispus neînceperea urmăririi penale.

Evident că reclamanta nu are nici o culpă cu privire la modul de completare a facturilor de către furnizori, iar responsabile în totalitate sunt S.C. „Anca Impex” S.R.L. București și S.C. „Crăciun” S.R.L. Piatra Neamț, esențial în soluționarea contestației fiind realitatea operațiunilor respective, iar aceasta este dovedită cu declarația asociatului Grasu Viorel.

Invocă prescripția constatării obligației de plată față de bugetul de stat pentru suma de 256.443.580 lei.

Potrivit O.G. nr. 70/1997 dreptul organelor de control fiscale de a stabili diferențe de impozite și majorări de întârziere pentru neplata în termen a

acestora se prescrie în termen de 5 ani de la data la care a expirat termenul de depunere a declarației pentru perioada respectivă.

Diferența de impozit și majorările de întârziere au fost stabilite prin Procesul-verbal de control înregistrat sub nr. 299/30.01.2004, neavând relevanță în calcularea termenului de prescripție data începerii controlului, respectiv 13.10.2003, ci data stabilirii diferențelor, deci a actului constatator.

Pârâta Direcția Generală de Finanțelor Publice Vaslui a formulat întâmpinare solicitând respingerea acțiunii reclamantei.

Arată că Decizia 10/18.03.2005 este legală și temeinică și că în mod corect organul de control nu a admis deducerea de T.V.A. întrucât facturile respective nu au fost corect și complet întocmite, neavând cum să fie considerate documente legale de proveniență iar operațiunile consemnate în aceste formulare neputând fi înregistrate în contabilitate.

Potrivit Regulamentului de aplicare a Legii nr. 82/1991 a contabilității aprobat prin H.G. nr. 704/1993 la pct. 119 se precizează: „...orice operațiune patrimonială se consemnează în momentul efectuării ei într-un înscris ce stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ”, menținând elementele obligatorii ce trebuie să le cuprindă aceste documente.

Facturile fiscale în cauză, care sunt astfel de documente, nu îndeplinesc condițiile prevăzute de lege.

Cu privire la prescripție, arată că potrivit art. 88 alin. 2 din O.G. 92/2003, republicat „termenul de prescripție de 5 ani începe să curgă de la 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală”.

Potrivit O.G. 68/1997 termenul pentru depunerea decontului TVA pentru luna decembrie 1998 a fost 25.01.1999 iar a declarației fiscale privind impozitul pe profit a fost 31.03.1999.

În această situație termenul de prescripție începe la data de 01.01.2000 iar termenul de împlinire a prescripției a fost 01.01.2005.

Din actele și lucrările dosarului, tribunalul reține următoarele:

În luna octombrie 2003 și luna ianuarie 2004, la societatea reclamantă s-a efectuat un control fiscal de către pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice – Direcția Control Financiar Vaslui, finalizat prin procesul-verbal de control din 30.01.2004.

Prin acest proces-verbal s-a stabilit că reclamanta datorează bugetului de stat 21.115.053 lei taxă pe valoare adăugată, 63.856.496 lei dobânzi aferente T.V.A., 5.578.063 lei penalități de întârziere aferente, 40.929.277 lei impozit pe profit, 119.252.867 lei dobânzi impozit pe profit, 5.711.824 lei penalități de întârziere.

Reclamanta a contestat aceste sume reținute în procesul-verbal, contestație respinsă de Direcția Generală de Finanțelor Publice Vaslui prin Decizia nr. 10/18.03.2005.

Referitor la sumele reținute ca datorate drept taxă pe valoare adăugată cu dobânzile și penalitățile de întârziere aferente, reclamanta susține că este adevărat că în cele două facturi menționate în procesul-verbal de control nu sunt completate rubricile cu privire la sediul, contul și banca furnizorului și cele

privind expediția cu numele delegatului, cartea de identitate a acestuia, mijlocul de transport, data expedierii, ora și semnătura, dar că lipsa acestor mențiuni este complinită de faptul că reprezentantul reclamantei, Grasu Viorel, a ridicat marfa personal și a efectuat plata către societățile respective și că modul de completare a facturilor de către furnizori, nu poate fi imputată reclamantei care este beneficiar.

Această apărare nu poate fi primită pe următoarele considerente:

Conform prevederilor Legii 82/1991 a contabilității și Regulamentului de aplicare a acestei legi, documentele justificative în baza cărora se înregistrează o operațiune patrimonială trebuie să cuprindă obligatoriu anumite elemente, printre care și cele menționate de organele de control că ar lipsi din cele 3 facturi înregistrate de reclamantă în contabilitate. Fără aceste mențiuni actul respectiv nu capătă calitatea de document justificativ și nu poate reprezenta un document legal în baza căruia, conform O.G. 3/1992 să se poată efectua dreptul de deducere a taxei pe valoare adăugată.

Aceste lipsuri nu pot fi complinite, așa cum susține reclamanta, prin faptul că reprezentantul său, Grasu Viorel, ar fi ridicat personal materialele și le-ar fi plătit numerar, atât timp cât aceste operațiuni, dacă au fost făcute efectiv, nu sunt menționate în document, adică numele lui Grasu Viorel să fie trecut ca delegat din partea beneficiarului și să fie făcută mențiunea că s-a achitat numerar, specificându-se numărul chitanței.

Faptul că cel care întocmește factura este răspunzător pentru modul în care o face, este adevărat, dar tot adevărat este că în conformitate cu prevederile O.G. 3/1992, plătitorii de taxă pe valoare adăugată sunt obligați să solicite de la furnizori facturi fiscale pentru toate bunurile achiziționate și să verifice întocmirea corectă a acestora.

Deci reclamanta avea obligația să verifice dacă facturile erau întocmite corect, să le trimită furnizorului pentru completare dacă era cazul sau să nu le înregistreze în contabilitate.

Nerespectând aceste operațiuni și etape, reclamanta nu poate pretinde că documentele de care s-a făcut vorbire reprezintă documentele justificative legale care să poată fi înregistrate în contabilitate și pe baza cărora să se poată deduce taxa pe valoare adăugată, așa încât organele de control în mod corect au reținut suma de 21.115.053 lei taxă pe valoare adăugată dedusă nejustificat, calculând la această sumă dobânzi și penalități aferente.

Referitor la impozitul pe profit calculat cu dobânzi și penalități aferente, suma totală fiind de 165.443.580 lei, acesta a fost calculat majorându-se baza de impozitare cu contravaloarea facturilor menționate în procesul-verbal despre care s-a făcut vorbire anterior, fiind accesoriu acestora.

O apărare separată pentru acest punct reclamanta nu a făcut, rezolvarea acestuia fiind condiționată de modul de rezolvare a deducerii taxei pe valoare adăugată, dar pentru întreaga sumă calculată, de 256.443.580 lei reprezentând taxa pe valoare adăugată cu dobânzi și penalități, precum și impozitul pe profit cu dobânzile și penalitățile aferente, reclamanta a invocat prescripția dreptului de a se constata obligația de plată față de bugetul de stat,

având în vedere că facturile datează din 1998 iar termenul de 5 ani înăuntrul căruia se putea constata datoria expira la data de 1 ianuarie 2004.

Față de această excepție tribunalul reține următoarele:

Facturile seria B ACB nr. 7323560/26.08.1998 și seria N TACA nr. 0345700/24.11.1998 au fost înregistrate în contabilitate de către reclamantă în luna decembrie 1998.

Conform OG 68/1997 termenul pentru depunerea decontului T.V.A. pentru luna decembrie 1998 a fost de 25.01.1999, iar a declarației fiscale privind impozitul pe profit a fost de 31.03.1999, acestea fiind socotite termene la care s-a născut creanța fiscală.

Conform art. 88 alin. 2 din OG 92/2003 „termenul de prescripție de 5 ani începe să curgă de la 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală”.

În cauză deci, termenul de prescripție începe la data de 01.01.2000 și se împlinește la 1 ianuarie 2005, creanța fiscală nefiind prescrisă.

Raportat tuturor considerentelor reținute, tribunalul constată că acțiunea nu este întemeiată, că procesul-verbal de constatare și decizia nr. 10/18.03.2005 sunt temeinice și legale, urmând ca atare să respingă cererea formulată de reclamantă.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:

Respinge cererea formulată de reclamanta S.C. „EMA GRUP CONSTRUCT” S.R.L. în contradictoriu cu pârâta Ministerul Finanțelor Publice – Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Vaslui privind desființarea deciziei nr. 10/18.03.2005 emisă de D.G.F.P. Vaslui.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică azi, 27 martie 2006.

PREȘEDINTE,
G.N.

GREFIER,
M.M.

red. G.N.
4 ex. / 10.04.2006
dact. S.A.

95

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL IAȘI
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr. _____ Număr în format vechi _____

DECIZIA NR/16/C.A.

Ședința publică din 22 ianuarie 2007

Completul compus din:

PREȘEDINTE _____
JUDECĂTOR _____
JUDECĂTOR _____
GREFIER _____

S-a luat în examinare recursul introdus de S.C. "S.R.L. VASLUI împotriva sentinței civile nr. _____ A. din _____ 2006 a Tribunalului Vaslui, pronunțată în dosarul nr. _____ 6, având ca obiect anulare act administrativ.

La apelul nominal făcut în ședință publică, lipsesc părțile.
Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, care învederează că dezbaterile asupra fondului, în recurs, au avut loc în ședința publică din _____ 2006, susținerile părților fiind consemnată în încheierea de ședință din aceea zi, care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Din lipsă de timp pentru deliberare și pentru a se depune la dosar concluzii scrise, instanța a amânat pronunțarea pentru astăzi, _____ 2007.

În termenul de pronunțare, recurenta a depus, prin serviciul de registratură, concluzii scrise, precum și un înscris emis de Serviciul de Finanțe Publice Locale Vaslui, care atestă impozitele aferente imobilului din litigiu.

După deliberare,

CURTEA DE APEL

Asupra recursului de față;

Prin acțiunea înregistrată la Tribunalul Vaslui sub nr. _____ 2006, reclamanta S.C. „_____” S.R.L. Vaslui a solicitat,

în contradictor cu Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Vaslui, anularea somațiilor de plată și a măsurilor de executare silită dispuse de Administrația Finanțelor Publice Vaslui, recunoașterea dreptului de deducere a TVA și obligarea pârâtei la plata sumei de _____ lei cu titlu de TVA neacordat, începând cu data de _____ 2002, la care se adaugă penalități și dobânda, calculate până la data plății.

La data de _____ 2006, în cuprinsul precizărilor depuse (filele 56-57 dosar fond), la punctul 4, S.C. _____ S.R.L. Vaslui menționează „decizia nr. _____ vă rog să o anulați și să dispuneți recunoașterea celor _____ RON cu drept de deducere TVA”.

La data de _____ Tribunalul Vaslui pronunță sentința nr. _____, prin care dispune disjungerea capătului de cerere privind contestația la executare împotriva executării silită privind titlurile executorii fiscale emise de Administrația Finanțelor Publice Vaslui, împotriva debitorului S.C. _____ S.R.L. Vaslui, declinându-și competența de soluționare a contestației în favoarea Judecătoria Vaslui, și fixând termen pentru soluționarea cererii de contencios administrativ referitoare la procesul-verbal de control privind TVA, în sumă de _____ lei plus penalități și dobânzi.

La data de _____ 2006, prin sentința civilă nr. _____ Tribunalul Vaslui admite acțiunea introdusă de reclamanta S.C. _____ S.R.L. Vaslui, în contradictor cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Vaslui, având ca obiect decizia nr. 10 din 10 _____ 2006 a Biroului pentru soluționarea contestațiilor din cadrul D.G.F.P. Vaslui și, constatând că nu s-a decis cu privire la suma de _____ TVA, dispune trimiterea cauzei în vederea pronunțării asupra sumei menționate.

Împotriva acestei din urmă sentințe a introdus recurs reclamanta S.C. _____ S.R.L. Vaslui, care critică hotărârea primei instanțe pe motiv că, deși acțiunea a fost admisă, cauza a fost trimisă la D.G.F.P. Vaslui, pentru a se pronunța asupra sumei de _____ lei, soluție ce contravine dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 554/2004.

Recurenta mai susține că, deși a solicitat anularea unui titlu executoriu bazat pe date și situații nereale, în mod nejustificat tribunalul a disjuns cauza și a trimis acest capăt de cerere spre soluționare la Judecătoria Vaslui, solicitând ca pârâta D.G.F.P. Vaslui să fie obligată a-i plăti suma de _____ lei, plus accesoriile aferente, și să se anuleze titlul executoriu emis fără o bază de impunere reală.

Intimata D.G.F.P. Vaslui, prin concluziile scrise depuse la dosar, a solicitat respingerea recursului, pe considerentul că motivele invocate nu

se regăsesc printre situațiile prevăzute de art. 304 Cod procedură civilă, fapt ce ar atrage nulitatea cererii.

Curtea, având în vedere actele și lucrările dosarului, prin prisma motivelor de recurs și a dispozițiilor legale aplicabile, constată următoarele:

Raportat la dispozițiile art. 20 din Legea nr. 554/2004 și la prevederile art. 304¹ Cod procedură civilă, orice participant la contenciosul administrativ este în drept a invoca atât chestiuni de nelegalitate, cât și de netemeinicie, altele decât cele menționate la art. 304 Cod procedură civilă, întrucât recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel nu este limitat la motivele de casare prevăzute de art. 304, instanța putând examina cauza sub toate aspectele ei, considerente pentru care excepția nulității recursului de față urmează a fi respinsă ca nefondată.

Recursul reclamantei se vădește a fi însă nefondat, având în vedere că, prin decizia nr. _____ din _____ emisă de D.G.F.P. Vaslui, se retine că, din sumele menționate în contestația introdusă de S.C. „_____” S.R.L. Vaslui împotriva procesului-verbal nr. _____ din _____, asupra cărora nu s-a pronunțat prin decizia nr. _____ din _____, ca urmare a suspendării soluționării cauzei, organul fiscal este chemat să se pronunțe dacă a fost legal stabilită suplimentar de plată obligația bugetară în sumă totală de _____ lei cu titlu de taxă pe valoarea adăugată și accesorii aferente perioadei 01.03.2002-31.10.2003.

Din aceeași decizie mai rezultă că suma de _____ lei RON se compune din: TVA de rambursat solicitat de societate de _____ lei, TVA nedeductibil în sumă de _____ lei (_____ lei din factura nr. _____ din _____, emisă de S.C. „_____” S.R.L. Vaslui și _____ lei din factura nr. _____ prin care se achiziționează un autoturism AUDI, TVA colectat în sumă de _____ lei, calculat pentru avansul încasat din factura nr. _____ și că pentru nerespectarea termenelor de plată s-au calculat accesorii în sumă totală de _____ lei, până la data de _____.

Se mai constată că, în ceea ce privește suma de _____ lei reprezentând TVA calculată asupra avansului încasat din factura nr. _____ din _____, suma a fost recunoscută ulterior de către contribuabil ca fiind de plată, că în ceea ce privește suma de _____ lei reprezentând TVA din factura nr. _____ din _____ se impune menținerea suspendării cauzei civile până la soluționarea cauzei penale și că se impune totodată admiterea contestației pentru suma de _____ lei, din care suma de _____ lei reprezintă TVA din factura nr. _____.

În condițiile în care în considerentele deciziei nr. _____ se reține că „societatea are dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată

din factura fiscală nr. _____ din _____ și că pentru acest motiv „urmează admiterea contestației pentru suma de _____ lei”, în mod justificat a reținut prima instanță că organul administrativ jurisdicțional nu s-a pronunțat cu privire la suma de _____ lei TVA atâta timp cât din examinarea facturii menționate, emisă de S.C. „_____” S.R.L. Vaslui pentru suma de _____ lei, rezultând fără echivoc că valoarea taxei pe valoarea adăugată a fost de _____ lei și necunoscându-se motivele pentru care organul fiscal nu s-a pronunțat asupra sumei respinse de la rambursare prin procesul-verbal nr. _____ ce a făcut obiectul contestației înregistrată sub nr. _____.

Nefiind îndeplinite, în această parte, exigențele art. 181 Cod procedură fiscală, prima instanță nu avea altă alternativă decât aceea de a dispune ca organul fiscal să se pronunțe, prin decizie, cu privire la contestația formulată împotriva nesoluționării cererii de rambursare a taxei pe valoarea adăugată în sumă de _____ lei, înscrisă în factura nr. _____ 2002, emisă de S.C. „_____” S.R.L. Vaslui.

În lipsa unei soluții clare și complete cu privire la această sumă, ce a făcut obiectul contestației administrative, instanța nu se putea pronunța asupra temeiniciei și legalității actului administrativ fiscal – procesul-verbal din _____ – prin care se reținea că „înregistrarea în contabilitate a facturii nr. _____ și deducerea în baza ei a TVA-ului nu se poate încadra în art. 24 alin. 2 pct. „a” din Legea nr. 345/2002, operațiunea neavând legătură cu obiectul de activitate al societății”.

Nefiind finalizată procedura administrativă, cu privire la acest capăt de contestație, prima instanță nu putea păși la cercetarea legalității și temeiniciei actului de control, art. 188 Cod procedură fiscală statuând că doar împotriva deciziei prin care contestația a fost soluționată, partea interesată are deschisă calea unei acțiuni în anulare la instanța de contencios administrativ competentă.

Sub acest aspect, Curtea constată că actul de sesizare al instanței, din data de _____ 2006, nu satisface exigențele art. 188 Cod procedură fiscală, reclamanta neevocând și necerând anularea deciziei nr. _____

2006, cerere fără de care acțiunea nu putea fi primită.

Cât privește solicitarea făcută de reclamantă la punctul 4 din precizările depuse la termenul din _____ 2006, ea nu are valoarea unei cereri completatoare ori modificatoare a acțiunii introductive, nu este timbrată, iar din conținutul încheierii de ședință rezultă că evocarea ei s-a făcut doar pentru a reconfirma și întări cererea de recunoaștere a sumei de _____ lei ca fiind deductibilă, în condițiile în care nici măcar în cuprinsul contestației nu se precizează în mod clar care sunt măsurile și sumele contestate pentru fiecare din operațiunile economico-financiare menționate

în cuprinsul procesului-verbal nr. _____ simpla indicare a numărului facturii nedând și cuantumul sumei pe care contribuabilul a înțeles să-l conteste, astfel cum îl obligau prevederile art. 176 Cod procedură fiscală.

Cu toate că a constatat că acțiunea reclamantei nu satisface exigențele legale aplicabile în materia contenciosului fiscal, Curtea nu va sancționa, pentru aceste motive, pe reclamantă, având în vedere că dispozițiile art. 316, raportate la art. 296 Cod procedură civilă, interzic a se face recurenței o situație mai grea în propria sa cale de atac.

Pe cale de consecință, în temeiul art. 312 Cod procedură civilă, Curtea va menține dispoziția primei instanțe, care obliga pe pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Vaslui să se pronunțe, în condițiile art. 181. Cod procedură fiscală, asupra contestației formulate de către S.C. „_____” S.R.L. Vaslui împotriva celor dispuse prin procesul-verbal din _____, cu privire la operațiunea acoperită de factura nr. _____ din _____, emisă de S.C. „_____” S.R.L. Vaslui, respectiv a neluării în calcul a TVA deductibil, aferent lunii iunie 2003, a sumei de _____ lei, numai împotriva soluției ce se va da în calea administrativă de atac contestatorul având deschisă calea acțiunii în anulare la instanța de contencios administrativ competentă.

În ceea ce privește critica referitoare la măsura disjunerii cererii de anulare a somațiilor de plată și a măsurilor de executare silită declanșată de Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Vaslui - structură administrativă și subiect de drept administrativ distinct de persoana juridică chemată în judecată, respectiv Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Vaslui - aceasta nu poate fi nici măcar cercetată, având în vedere că măsura a fost dispusă printr-o cu totul altă hotărâre decât cea indicată în cererea de recurs, respectiv prin sentința civilă nr. _____ din _____, hotărâre pe care S.C. „_____” S.R.L. Vaslui nu a atacat-o cu recurs, fapt pentru care ea a trecut în puterea lucrului judecat, în condițiile în care art. 169 Cod procedură fiscală se coroborează cu dispozițiile art. 400 alin. 2 și art. 373 alin. 2 din Codul de procedură civilă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

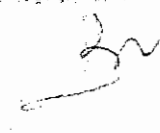
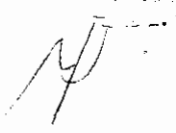
Respinge excepția nulității recursului promovat de reclamantă.

Respinge recursul introdus de S.C. _____ a
S.R.L. Vaslui împotriva sentinței civile nr. _____ a
Tribunalului Vaslui, sentință pe care o menține.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din _____

PREȘEDINTE, JUDECĂTOR, JUDECĂTOR,

Grefier,

Red. _____

Tehnored. _____

Tribunalul Vaslui: _____

2 ex.-